ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Η νέα, γοητευτική καὶ πλούσια κ. Ὀρέλ, ἡ ὁποία εἶχε χωρίσει τὸν πρῶτο της ἄντρα ἐξ αἰτίας τῆς αἰσχοᾶς του διαγωγῆς, ἐδίσταζε τώρα, μεταξὺ τῶν δύο ὑποψηφίων συζύγων ποὺ τῆς ζητοῦσαν ξανὰ τὸ χέρι της. Ὅταν κάθοταν στὸ πλευρὸ τοῦ Λέοντος Βαντιέ, σκέφτοταν μ' ἀπόφαση: «Αὐτὸν θὰ πάρω»!

Ὁ Βαντιὲ ἦταν πράγματι πολὺ ὤμορφος ἄντρας, πλούσιος, λιγερὸς καὶ ξανθός, μὲ λεπτὸ πρόσωπο καὶ λεπτὸ πνεῦμα.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν βρισκόταν μόνη μὲ τὸν Παῦλο Ταντό, σκέφτοταν πάλι: «Αὐτὸν θὰ πάρω ἄντρα»!

Ὁ ναυάρχος αὐτὸς θυμοκάρδιος, ὁ μελαγχολικὸς καὶ συμπαθὴς ἦταν ἐπίσης ἥδυπνος καὶ εὐαίσθητος.

Μὰ ὅταν ἡ κ. Ὀρὲλ βρισκόταν καὶ μὲ τοὺς δύο μαζί, τότε τἄχανε καὶ δὲν ἤξερε πειὰ ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ νὰ διαλέξῃ.

Οἱ δισταγμοί της αὐτοὶ εἶχαν ἀρχεῖα πειὰ διαρρέσει. Οἱ γνωρίμοι της εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὴν κακολογοῦν. Ἔπρεπε τέλος νὰ διαλέξῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυό.

Τὸ δύσκολο αὐτὸ πρόβλημα σκέφτοταν ἡ κ. Ὀρέλ, ἐνὸ ἔκανε τὸν περίπατό της, ἕνα ἐπέρασο κάπογειμα τοῦ Ἰουνίου, μεταξὺ τῶν δύο ὑποψηφίων συζύγων της, γυρω στὸ χτῆμα της τοῦ Μεντόν, ὅπου εἶχαν πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦνε.

Εἶχαν πάρει κι' οἱ τρεῖς ἕνα χλοϊσμένο δρόμο μέσα στὸ δάσος. Ὁ Λέων Βαντιέ, χτυποῦσε τὰ χόρτα μὲ τὸ ἐβένινο μπαστούνι του, ἐνὸ τὸ χαριτωμένο καὶ εὐστροφο πνεῦμα τὸν τετοῦσε τὶς πιὸ ζωηρὲς του σπίθες.

Ὁ Παῦλος Ταντό, λιγότερο φλύαρος, ἔξεστόμιζε ποῦ καὶ ποῦ κομμὰ ἀπλή, μὰ καὶ μετρημένη φράση. Οἱ δύο νεοι ἤξεραν ὅτι εἶνε ἀντίζηλοι, μὰ ὁ συναγωνισμός των ἔμενε στὰ ὅρια τῆς εὐγενείας.

Ἔξαφνα, πέρα μακρυά, στὸ βάθος τοῦ δρόμου ποὺ ἀπλώνονταν λευκὸς καὶ ἴσιος ἀνάμεσα σὲ δυὸ κατάφυτες σειρὲς δέντρων, ἕνα σύννεφο σκόνης ἐφούθηκε.

—Ἕνα αὐτοκίνητο, εἶπε ὁ Λέων Βαντιέ.

Μὰ πρὶν τελειώσῃ τὴ φράση του, δύο ἄγνωστοι, πετάχθηκαν ἀπ' τὸ δάσος καὶ μὲ τεντωμένα χέρια ὅρμησαν μπρὸς στ' αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖο σταμάτησε.

—Ὠ! μὰ γιὰ κοντάχτε λοιπόν!... Τί συμβαίνει; φώναξε τρομαγμένη ἡ κ. Ὀρέλ.

Συγχρόνως μιὰ συμμορία πετάχτηκε ἀπὸ ἀπ' τὸ δάσος καὶ ἐρίχτηκε πάνω στὸ σταματημένο κλεισὸ αὐτοκίνητο, σὰν σμῆνος κουρκουτιῶν πάνω σὲ φραγκί.

—Εἶνε ληστρικὴ ἐπίθεσις! ψιθύρισε ὁ Παῦλος Ταντό.

Ὁ Λέων Βαντιέ, νευρικὸς καὶ εὐαίσθητος καϋδὸς ἦταν, ἔγινε κάτοχρος.

—Ληστρικὴ ἐπίθεσις!... Μέρα μεσημέρι, στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ; Ἀστειεύεσθε, φίλε μου. Δὲν εἶνε δυνατόν, εἶπε ἡ κ. Ὀρέλ, ἀρκετὰ ὅμως ταραγμένη.

Μολαταῦτα, ἂν καὶ δὲν ἤξερα τί συμβαίνει ἀκριβῶς, τρύπωσαν χωρίγορα-χωρίγορα κ' οἱ τρεῖς ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δέντρα, γιὰ νὰ μὴ φαίνονται.

—Ἂς πλησιάσουμε, χωρὶς νὰ μᾶς δοῦν, ἐπρότεινε ὁ Παῦλος Ταντό.

Κι' ἔτσι ἐλκύσμενοι ἀπὸ τὴν μυστηριώδη, τὴν ἀκατανίκητη γοητεία τοῦ ἐγκλήματος, ἄρχισαν νὰ γλυστροῦν, ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς θάμνους, ἀδιαφορώντας γιὰ τ' ἀγκυλώματα καὶ τὶς γρατζουνιὲς τῶν ἀγκαθιῶν.

Ὅταν ἔφτασαν σὲ ἀπόσταση πενήντα βημάτων ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, σταμάτησαν καὶ τέντωσαν τὸ λαιμό τους γιὰ νὰ δοῦνε τί συμβαίνει.

Ὁ Παῦλος Ταντὸ εἶχε δίκαιο. Ἐπρόκειτο πράγματι γιὰ μιὰ ληστρικὴ ἐπίθεσι. Κομμὰ εἰκοσαριὰ προσωπιδοφόροι, μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι εἶχαν ὁρμήσει κατὰ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ αὐτοκινήτου.

—Πρέπει νὰ τρέξουμε εἰς βοήθειάν τους, εἶπε σιγανὰ ὁ Παῦλος Ταντό.

—Εἰστε ὀπλισμένος; τὸν ρώτησε ὁ Λέων Βαντιέ, μὲ κάποια ἀνησυχία στὴν ἐκφρασή του.

—Ὄχι, ἀλλὰ τί μ' αὐτό; Ὅταν οἱ ληστὰ μᾶς δοῦνε, θὰ νομίσουν ἴσως ὅτι εἰμαστε πολλοὶ καὶ θὰ φύγουν.

—Μὰ αὐτὸ εἶνε τρέλλα! ἀπάντησε ὁ Λέων Βαντιέ. Εἶνε κομμὰ τριανταριὰ καὶ θὰ μᾶς τσακίσουν. Προτιμώτερο εἶνε νὰ τρέξουμε στὸ χωριὸ καὶ νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία.

Ὁ Παῦλος Ταντὸ ὑψωσε τοὺς ὤμους του καὶ δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του τὸ αὐτοκίνητο, εἶπε:

—Κυττάχτε... Εἶνε πολὺ ἀργὰ γι' αὐτὸ ποὺ λέτε νὰ κάμουμε...

Πράγματι, τὰ γεγονότα ἐξελίσσοντο μὲ μεγάλη ταχύτητα. Οἱ ληστὰ εἶχαν βγάλει βιαίως ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο δυὸ γυναίκες ντυμένες στ' ἄσπρα καὶ ἀποσποῦσαν μὲ βάναυσες κινήσεις ἀπὸ πάνω τους τὰ βραχιόλια τους, τὰ δαχτυλίδια τους καὶ ὅ,τι ἄλλο πολύτιμο φοροῦσαν.

Ὁ μοναδικὸς σύντροφος τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἐπεχείρησε ν' ἀντισταθῆ. Ἀλλ' οἱ ληστὰ τὸν ἅρπαξαν σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ προτείνοντες τὰ περίστροφά τους, τὸν ἔψαχναν τώρα κ' αὐτόν.

Ὁ Πὼλ Ταντὸ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ περισσότερο μπρὸς στὸ θέαμα αὐτό, καὶ θέλησε νὰ ὁρμήσῃ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ληστευομένους. Μὰ ἡ κ. Ὀρὲλ τὸν συνεκράτησε μὲ τὸ βλέμμα, μὲ μιὰ της χειρονομία, μὲ λίγες λέξεις:

—Μὴν ταραχθῆτε! τὸν ἐκέτευσε χαμηλόφωνα.

Ἐθαύμαζε τὴν γενναιότητα τοῦ νέου, μὰ συγχρόνως τῆς φαινόταν καὶ ἀνόφελη καὶ τρομερὰ ἐπικίνδυνη.

Ὁ Λέων Βαντιέ, βλέποντας ὅτι ἡ κ. Ὀρὲλ ἐτάσσετο μὲ τὴν γνώμη του ξεθαρρεύτηκε καὶ ὑποστήριξε πιο ἔντονα τὴν ἄποψή του:

—Διάβολε! εἶπε. Θὰ ἦταν καθαρὴ τρέλλα αὐτὸ ποὺ θέλετε νὰ κάνετε!

Ὁ Πὼλ Ταντὸ προχώρησε τότε καὶ στάθηκε ἀντίκρυ στὸν ἀντίζηλό του. Τὰ λόγια τους διασταυρώθηκαν τσουχτερά, γρήγορα, εἰρωνικά, καυστικά·

—Ἂν ὅλοι ἦσαν σὰν κὰ σᾶς φρόνιμοι, εἶπε ὁ Ταντό, ποτὲ δὲν θὰ βοηθοῦσε κανεὶς τοὺς ὁμοίους του.

—Καὶ ἂν τοὺς βοηθοῦσε, ἡ βοήθεια σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι θὰ ἦταν ἀνόφελη, ἀπάντησε ὁ Βαντιέ.

—Λὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ κανεὶς ἀπὸ πρὶν ἂν μιὰ βοήθεια θὰ εἶνε ὠφέλιμη ἢ ἀνόφελη.

—Ναί, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ξεφύγῃ ἀπὸ εἴκοσι περίστροφα, ὅταν πάλιστα εἶνε μόνος καὶ ἄοπλος.

—Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε..., φώναξε ὁ Πὼλ Ταντό...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, γλύστρησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ προχώρησε γρήγορα πρὸς τ' αὐτοκίνητο.

—Ὠ! Θεέ μου... φοβοῦμαι!..., μουρμούρισε ἡ κ. Ὀρέλ.

Ὁ Λέων Βαντιέ, ταλαντευόμενος μεταξὺ φόβου καὶ φιλοτιμίας, ἐδίσταζε ἀκόμα. Ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ ἢ ὄχι τὸν ἀντίζηλό του; Μὰ τὰ τελευταῖα λόγια τῆς κ. Ὀρὲλ ἔδωσαν ἕνα πρόσχημα γιὰ νὰ μείνῃ κοντά της. Τὴν πλησίασε λοιπὸν καὶ προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

—Μὴ φοβᾶστε... Εἶμαι κοντά σας, τῆς εἶπε τρυφερά.

Μ' ὅλη τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν κατεῖχε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Παῦλου Ταντό, ἡ κ. Ὀρὲλ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ εἰρωνικὰ ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ καβαλλέρου της. Ὡραῖο προστάτη ἔχει μὰ τὴν ἀλήθεια, στὸ πλευρό της!...

Ἐνὸ προηγουμένως οἱ δύο ἄντρες διεσταύρωναν σὰν σπαθιὲς τὰ λόγια τους, ἡ κ. Ὀρὲλ εἶχε αἰσθανθεῖ ἔξαφνα νὰ τὴν καταλαμβάνῃ ἕνας περιεργοπηθὸς σίγτος γιὰ τὸν δύστυχο Βαντιὲ ποὺ ὁ φόβος τὸν παρέλυνε.

Ἀντιθέτως ἡ γενναιότης τοῦ Παύλου Ταντὸ τὴν εἶχε πλημμυρίσει ὁλόκληρη. Καὶ τώρα ποὺ βλέπει πὼς ὁ Ταντὸ κινδυνεύει, αἰσθάνεται γι' αὐτὸν μιὰ βαθειά, μιὰ εἰλικρινῆ ἀγάπη.

Κι' ἔτσι μέσα στὸν στρόβιλο τῶν ἀπροόπτων αὐτῶν γεγονότων, ἡ ἐκλογὴ τῆς κ. Ὀρὲλ ἔχει ἀποφασιστεῖ. Ναί, ὅλη της ἡ ζωή, ὅλη της ἡ ψυχὴ ἔχει συγκεντρωθεῖ τώρα σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾶ καὶ ποὺ τρέμει μὴν τὸν ἴδῃ νὰ πέφτῃ μπροστά της νεκρός...

Μὲ ἀγωνία παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τοῦ Παῦλου Ταντό... Νά, τώρα ἔχει σιμώσει στὸ αὐτοκίνητο... Ὁριμὰ πρὸς τοὺς ληστάς... Ἡ κ. Ὀρὲλ σκεπάζει τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της. Λὲν τολμᾶ νὰ κυττάξῃ.

Μὰ ὁ Βαντιὲ ποὺ τὰ παρακολουθεῖ ὅλα, βγάζει ἄξαφνα ἕνα τέτοιο ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, ὥστε ἡ κ. Ὀρὲλ δὲν ἀντέχει πειὰ στὸν πειρασμὸ κ' ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ βλέπει... βλέπει...

—Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν; Ἕνας ἀπ' τοὺς ληστὰς σταμάτησε τὸν Παῦλο Ταντὸ ἐνὸ ἔτρεχε ἐναντίον τους. Μὰ δὲν ἀρπάχτηκαν. Λὲν χτυποῦνται. Κουβεντιάζουν παράμερα, ἥσυχα-ἥσυχα, ἐνὸ πλάϊ τους—πρᾶγμα παράξενο!—ἡ μάχη ἐξακολουθεῖ μεταξὺ τῶν ληστῶν καὶ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ αὐτοκινήτου...

Ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ βλέπει... βλέπει...

Ὁ Παῦλος Ταντὸ δὲν φαίνεται πειὰ νὰ δίνῃ πεντάρα γιὰ ὅ,τι συμβαίνει. Εἶνε ἀπίστευτο!... Θαρρεῖ κανεὶς ὅτι ὀνειρεύεται!...

Ἀ! ἐπὶ τέλους!... Ὁ Παῦλος Ταντὸ γυρίζει... Τρέχει πρὸς τὸ μέρος τους... Γελᾶ... Ναί, ναί, γελᾶ... Τὸ ἀρρενωπὸ καὶ γεμάτο καλοσύνη πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ εὐθυμία. Καὶ εἶνε τόσο ζωηρὴ ἡ χαρά του ποὺ δὲν μπορεῖ ἀμέσως νὰ ἐξηγηθῆ. Ἐπὶ τέλους λέει στὴν κ. Ὀρέλ:

—Ξέρετε, ἦταν μιὰ... ψεύτικη ἐπίθεσις!...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΙΗ' ΚΑΙ Ι' ΑΧΛΑΔΙΑ

Ὁ Λουδοβίκος 18ος ἦταν τρομερὰ λαίμαργος. Τοῦ ἄρεσε στὸ τραπέζι του νὰ παρατίθενται τὰ σπανιώτερα φαγητὰ καὶ φροῦτα.

Γιὰ νὰ μπορῇ δὲ νὰ ἱκανοποιῇ τὶς ἀδινωμίες του αὐτές, εἶχε ἀγοράσει ἕνα μεγάλο κτῆμα στὸ Μοντρέϊγ, ὅπου εἶχε φυτέψει διάφορα λαχανικὰ καὶ ὀπωροφόρα δένδρα.

Μιὰ ὥμορφη μέρα τοῦ Ἰανουαρίου ὁ κηπουρὸς τοῦ βασιλέως Ἐτιὲν ἔκοψε ἀπὸ μιὰ ἀχλαδιά, τὴν ὁποίαν ἐπὶ ἕξη ἑβδομάδες περιποιόταν ἐπίτηδες, διὸ ὡραιότατα ἀχλάδια, τὰ ὁποῖα παρέδωσε στὸν γυιό του νὰ τὰ πάῃ στὸ παλάτι.

Ὁ νεαρὸς χωριὸς ἔφυγε τρέχοντας καὶ κατόρθωσε νὰ φθάσῃ στὰ ἀνάκτορα πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἕνας αὐλικός, μόλις ἀντίκρυσε τὰ ὡραῖα καὶ σπάνια φροῦτα, τὰ ἅρπαξε ὅλος χαρά, καὶ ἔσπευσε νὰ τὰ πάῃ στὸν βασιλέα.

Ὁ Λουδοβίκος, μόλις τὰ εἶδε, ἔρριξε ἐπίσης μιὰ κραυγὴ χαρᾶς. Κι' ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν, ὅτι προήρχοντο ἀπὸ τὸ κτῆμα του, τοῦ Μοντρέϊγ, διέταξε νὰ ὁδηγήσουν ἐνώπιόν του τὸν κομιστή.

Ὁ νεαρὸς κηπουρὸς προχώρησε μὲ ὕφος συνεσταλμένο.

— Ἀφῆστε μας μόνους !... διέταξε τότε ὁ λαίμαργος μονάρχης. Τὶ ὡραῖα φροῦτα !.... Μονάχος σου τὰ περιποιήθηκες ;... Τὶ θαυμάσια ἀπίδια !... Μπράβο ! Ἀξίζει νὰ σ' ἀνταμείψω γιὰ τοὺς κόπους ποὺ κατέβαλες... Ἔλα, παιδί μου, ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις.... ὅ,τι θέλεις...

— Χμ.... Χμ....

— Τί εἶνε; Τί θέλεις λοιπόν; Δὲν τολμᾶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς;....

Τότε, πρῶτα θὰ σὲ ἀνταμείψω γιὰ τὴν ἱκανότητά σου καὶ κατόπιν θὰ σὲ πληρώσω γιὰ τοὺς κόπους σου..... Πάρε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ἀχλάδια....

Συγχρόνως ὁ βασιλεὺς ἅρπαξε τὸ ἄλλο ἀχλάδι καὶ τὸ δάγκωσε.

— Θαυμάσιο φροῦτο ! Ἔλα πάρε τὸ ἄλλο...

— Ὤ ! Δὲν τολμῶ, Μεγαλειότατε....

— Σὲ διατάζω.

— Ὁ μικρὸς Ἐτιὲν ἐπῆρε τότε τὸ ἀπίδι, ἔβγαλε ἕνα σουγιὰ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ καθαρίζῃ.

— Ζῶον ! τοῦ ἐφώναξε ἀγανακτησμένος ὁ βασιλεύς. Τολμᾶς νὰ χαλᾶς ἕνα τόσο ὡραῖο φροῦτο.... Γιὰ κύτταξε δῶ. Νά... Ἔτσι τὰ τρῶνε.... Δαγκάνοντάς τα ἀτ' εὐθείας. Κάμε καὶ σὺ τὸ ἴδιο.... Ἐμπρός....

— Ὤ, ὄχι....

— Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ τὸ δαγκώσῃς ;.... Γιατί ; Μίλα γρήγορα.... Τὸ ἀπαιτῶ....

— Νά.... Καθὼς ἐρχόμουν, τὸ ἕνα ἀχλάδι ἔπεσε στὸ δρόμο, μέσα σὲ κάτι ἀκαθαρσίες.... Καὶ δὲν ξέρω ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ εἶνε....

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑ

Η ΔΕΣΠΟ

Τὸ βλέπεις τ' ἄστρο τὸ λαμπρό, ποὺ πάει κοντὰ στὴν Πούλια ;
Κεῖνο μοῦ φέγγει κι' ἔρχομαι, Δεσποῦλα, στὴν αὐλή σου.
Ξύπνα, μοῦ' μαυρομάτα μου, ξύπνα, γλυκειά μου ἀγάπη.
Ἔχω δυὸ λόγια νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ πάλι ἀποκοιμήσου.
Τὸ κρῖμα νάχῃ ἡ μάνα σου, τ' ἄδικο ὁ ἀδερφός σου
καὶ τὸν ἀφορεσμὸ ὁ παπᾶς ποὺ δὲ μᾶς στεφανόνει
νὰ λογηθοῦμε ἀντρόγυνο, νὰ λογηθοῦμε ἀδέρφια.

Μιὰ σκηνὴ γιὰ τὸν κινηματογράφο... Καὶ μεῖς τὴν πήραμε γιὰ ἀληθινὴ λησταρχικὴ ἐπίθεσι !... Χά, χά, χά...

Μὰ ὁ Λέων Βαντιὲ δὲν συμμερίζεται καθόλου τὴν εὐθυμία τοῦ ἀντιζήλου του. Σφίγγει τὰ δόντια του, σμίγει τὰ φρύδια του, χλομὸς ἀπ' τὴν ταραχή, καταλυπημένος. Νὰ χάσῃ μιὰ τόσο ὡραία γυναῖκα, νὰ φανερώσῃ τὴν ἀνανδρία του μὲ τὸ τίποτε, γιὰ μιὰ κωμωδία, σὰν παιδὶ ποὺ φοβᾶται τὸν μπαμπούλα !...

Ὅσο γιὰ τὴν κ. Ὀρέλ, χτυπᾶ τὰ χέρια της, χαρούμενη, ἐνθουσιασμένη :

— Τὶ νὰ σᾶς πῶ, φωνάζει. Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ, ὅτι θὰ ἦταν ψεύτικη αὐτὴ ἡ ἐπίθεσις....

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ταντό, τὸν κυττάει γλυκά, ἐρωτικά, γεμάτη τρυφερότητα καὶ τοῦ λέει συγκινημένα :

— Κύριε Παῦλο, πότε θέλετε νὰ κάμουμε τοὺς γάμους μας ;....

ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΘΙΒΕΤ

Η ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ ΤΟΥ «ΛΑΜΑ»

Τὶ διηγεῖται μια ἀγγλὶς συγγραφεύς. Οἱ βουδδισταὶ καὶ ἡ μετεμψύχωσις τῶν νεκρῶν. Ἕνα μυστηριῶδες κι' ἀνεξήγητο γεγονός. Ἡ μετεμψύχωσις τοῦ Λάμα σ' ἕνα μικρὸ παιδὶ πανδοχεως ! Ὁ μετεμψυχωθεὶς ἐνθυμεῖται τὰ πάντα. Ἡ πομπή. Τὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ. Μυστήρια σκοτεινὰ καὶ ἀδιάλυτα...

Μιὰ Ἀγγλὶς συγγραφεύς, ἡ κυρία Ντάβιτ - Νέελ, ἡ ὁποία περιόδευσε τελευταῖα στὴ χώρα τοῦ Θιβέτ, στὴν Ἀσία, ἔξέδωσε ἕνα βιβλίο, στὸ ὁποῖο περιγράφει τὶς ἐντυπώσεις της. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, διηγεῖται καὶ τὸ ἑξῆς ἀλλόκοτο περιστατικό, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε αὐτόπτης μάρτυς :

Εἶνε γνωστὸ πὼς οἱ Βουδδισταὶ τῆς Ἀσίας πιστεύουν στὴ μετεμψύχωσι. Παραδέχονται δηλαδή, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ πεθαίνουν, ἀναγεννῶνται ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ ζωή, ἐνσαρκούμενοι σὲ ἕνα ὁποιοδήποτε ἀνθρώπινο πλάσμα ἢ ζῶο.

Ὅταν λοιπὸν ἡ Ἀγγλὶς συγγραφεὺς βρισκότανε στὸ Κάουμ - Μπάουμ τοῦ Θιβέτ, ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἕνας «Λάμα», ἕνας ἱερωμένος δηλαδὴ Βουδδιστής, καὶ οἱ ἄνθρωποί του δὲν εἶχαν ἰδεῖ κανένα σημεῖο ἀχόμη, ποὺ νὰ τοὺς πείθῃ, ὅτι ὁ «Λάμα» εἶχε μετεμψυχωθεί.

Ἔξαφνα ὅμως μιὰ μέρα, ἕνας πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ πεθαμένου «Λάμα», γυρίζοντας ἀπὸ κάποιο χωριὸ ὅπου εἶχε πάει, σταμάτησε σ' ἕνα πανδοχεῖο, γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ γιὰ λίγες ὧρες. Ἐκεῖ πέρα συνέβη τότε τὸ ἑξῆς περίεργο γεγονός :

Ἐνῶ ἑτοίμαζαν τὸ τσάϊ τοῦ ξένου, αὐτὸς ἔβγαλε τὴν ταμπακιέρα του, γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ πρέζα ταμπάχο. Τότε ὅμως τὸ παιδάκι τοῦ πανδοχέως, τὸ ὁποῖο ἦταν ἐκεῖ δίπλα του καὶ ἔπαιζε, τὸν πλησίασε, καί, βάζοντας τὸ χέρι του ἐπάνω στὴν ταμπακιέρα, τοῦ εἶπε, σὰν νὰ τὸν ἐπαίνωνε :

— Γιατὶ μεταχειρίζεσαι τὴν ταμπακιέρα μου ;

Ὁ πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ «Λάμα» ἔμεινε ἔκπληκτος, γιατὶ πράγματι ἡ ταμπακιέρα δὲν ἦταν δική του, ἀλλὰ τοῦ πεθαμένου αὐθέντου του.

— Δῶσε μου τὴν γρήγορα ! διέταξε τὸ παιδί.

Καὶ τότε κατατρομαγμένος ὁ ἀκόλουθος, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ, βέβαιος πειὰ ὅτι εἶχε μπροστά του τὸν αὐθέντη του μετεμψυχωμένον !

Ἀνεκοίνωσε ἔπειτα τὸ πρᾶγμα στοὺς ἄλλους, ποὺ ἦταν τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ πανδοχεῖο, καὶ ἀποφάσισαν νὰ ἐπαναφέρουν στὴν κατοικία του τὸν μετεμψυχωμένο «Λάμα», δηλαδὴ τὸ παιδὶ τοῦ πανδοχέως.

Ἡ Ἀγγλὶς συγγραφεύς, ἡ ὁποία ἔτυχε νὰ παρευρεθῇ στὴν πομπὴ τῆς μεταφορᾶς, διηγεῖται σχετικῶς τὰ ἑξῆς :

«Ἡ συνοδεία ἔφτασε προχωρῶντας σ' ἕνα σημεῖο, ὅπου διασταυρωνόταν ἕνας παληὸς δρόμος μ' ἕναν καινούργιο καὶ πῆρε τὸν καινούργιο δρόμο.

Τότε τὸ παιδὶ σταμάτησε ἔξαφνα καὶ ρώτησε, γιατὶ δὲν ἔπαιρναν τὸν ἄλλο δρόμο, τὸν παλιό, ὁ ὁποῖος ὁδηγοῦσε ὁλόϊσια ἐκεῖ ὅπου ἤθελαν νὰ πάνε. Αὐτὸ ἐθεωρήθη ὡς μία δεύτερη ἀπόδειξις, ὅτι τὸ παιδὶ ἦταν ὁ «Λάμα» μετεμψυχωμένος, γιατὶ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ «Λάμα» εἶχε πεθάνει, ὁ καινούργιος δρόμος δὲν εἶχε ἀνοιχθεῖ ἀκόμη καὶ ὁ μακαρίτης προτιμοῦσε πάντα τὸν παλιό.

Τέλος, συνέβη καὶ ἕνα ἄλλο περίεργο περιστατικό : Ὅταν ἡ πομπὴ ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ «Λάμα», ἔδωσαν στὸν μικρὸ τοῦ πανδοχέως νὰ πιῇ τσάϊ σ' ἕνα κρυστάλλινο κύπελλο. Μὰ τὸ παιδὶ ἀρνήθηκε νὰ πιῇ, ζητῶντας νὰ τοῦ δώσουν τὸ τσάϊ στὸ δικό του τὸ κύπελλο, ποὺ ἦταν ἀπὸ πορσελάνη. Πράγματι, ὁ ἀκόλουθος τοῦ «Λάμα» θυμήθηκε τότε, ὅτι ὁ αὐθέντης του, ὅσο ζοῦσε, συνήθιζε νὰ πίνῃ τσάϊ μέσα σ' ἕνα κύπελλο ἀπὸ πορσελάνη. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε ξεχάσει σὲ ποιὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ ἦταν τώρα αὐτὸ τὸ κύπελλο, ὁ μικρὸς σηκώθηκε καὶ τοὺς τὸ ἔδειξε μόνος του !.....».

Τὶ ἐξήγησι μπορεῖ νὰ δώσῃ τώρα κανεὶς σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια ; Πρέπει νὰ πιστεύουμε στὴ μετεμψύχωσι ; Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα !....

ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὰ δάκρυα εἶνε κάποτε τὸ χαμόγελο τοῦ ἔρωτος.

Σ τ έ ν τ α λ

Εἶνε πολὺ σκληρὸ νὰ κατοχοινώμεθα ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἀγαποῦμε.

Σ μ ὶ θ

Ἡ ἀγάπη εἶνε δροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ σταλάζει στὴν καρδιά.

Π ε τ ρ ά ρ χ η ς